

De zalige Guadalupe Ortiz, een goede vriendin

Vriendschap speelde niet alleen een belangrijke rol in het begin van Guadalupes roeping, maar ook in de manier waarop ze die haar hele leven heeft beleefd. Het onderstaande artikel is ook verspreid per post als informatie bulletin.

17-12-2021

De zalige Guadalupe, een goede vriendin

Op een zondag begin 1944 ontmoette Guadalupe Ortiz de Landázuri bij een tramhalte een vriend bij wie zij haar hart uitstortte. Ze herinnert zich: “Ik was goed bevriend met Jesús Serrano de Pablo en had veel vertrouwen in hem. Daarom sprak ik met hem over mijn verlangen om een geestelijk leidsman te hebben. Ik belde het nummer dat hij mij gegeven had en ging naar dat adres. En zo leerde ik de priester Jozefmaria Escrivá kennen, van wie ik op dat moment absoluut niets wist. En natuurlijk wist ik toen ook nog niets van het bestaan van het Opus Dei. Dat gesprek met hem was een keerpunt in mijn leven.”

Een simpele vraag van een vriend aan een andere, wachtend op de tram. Een uitwisseling van telefoonnummers en een gesprek. Zo begon een roeping; zo werd een leven voorgoed veranderd.

Download het bulletin van **Guadelupe (pdf)**

Zo is het altijd geweest. Die eenvoudige scène in een tram in Madrid tijdens de Tweede Wereldoorlog heeft iets van het eerste hoofdstuk van het Evangelie van Johannes. In slechts tien verzen zien we hoe het nieuws over Jezus Christus zich op natuurlijke wijze onder vrienden en bekenden verspreidt: Andreas en Johannes, collega's in een vissersbedrijf; Petrus, de broer van Andreas; Jacobus; en uit dezelfde stad Filippus, die Natanael aanspreekt en hem uitnodigt om “te komen en [degene] te zien” over wie Mozes schreef. De ontmoeting met Jezus en de roeping die de apostelen ontdekken vinden plaats in deze context van gewone relaties van gezin, vriendschap en werk.

Het belang van vriendschap

De vriendschap speelde een belangrijke rol, niet alleen in het begin van Guadalupe's roeping, maar ook in de manier waarop zij die haar leven lang beleefde. Vriendschap was onlosmakelijk verbonden met haar roeping om een heilige en een apostel in het Opus Dei te zijn.

Enkele jaren nadat zij zich bij het Opus Dei had aangesloten, verhuisde zij naar Bilbao waar zij tijdens een wandeling door de Baskische hoofdstad een jonge vrouw ontmoette die Rosario Orbegozo heette. Uit dit uitstapje ontstond een vriendschap en al gauw besloot Rosario, gegrepen door de natuurlijkheid en de vreugde van Guadalupe, dat zij hetzelfde leven wilde leiden als numerair lid van het Opus Dei. Zij zou de eerste in die stad zijn.

Guadalupe's vermogen om vriendschap te sluiten bleef niet

beperkt tot haar collega's. In feite leek het grenzeloos. Na haar verhuizing naar Mexico in 1950 ontmoette Guadalupe de dichteres Ernestina de Champourcin die, verbannen uit het Spanje van Franco, daar met haar man woonde. Haar man, ook dichter, was de persoonlijk secretaris van Manuel Azaña, de president van de republiek tijdens de Spaanse burgeroorlog. Guadalupe's vader, Manuel, was kolonel in het leger geweest en had deelgenomen aan de opstand tegen de Republiek die in juli 1936 de Spaanse Burgeroorlog inluidde. Na door de Republikeinse regering te zijn gearresteerd, werd hij in september van datzelfde jaar geëxecuteerd. Door de pijnlijke politieke en persoonlijke geschiedenis die zij deelden, werden de twee vrouwen hechte vriendinnen en besloot Ernestina uiteindelijk zich aan te sluiten bij het Opus Dei als surnumeraire.

Het geloof overdragen

Als christen je geloof uitdragen – door woord en voorbeeld – is het vanzelfsprekende gevolg van de verbondenheid met Jezus Christus en van de vriendschap met anderen.

Wat begint als vriendschap met Jezus – “Ik heb jullie vrienden genoemd” – breidt zich op natuurlijke wijze uit tot steeds meer mensen. Mary Rivero, beschrijft hoe dit in het leven van Guadalupe tot uiting kwam. Zij leerde haar kennen tijdens een bezinning in een huis dat haar door een vriendin was geleend:

“Op die plaats... hoorde ik voor het eerst over het Opus Dei, en ik identificeerde het volledig met Guadalupe. Voor mij was het Opus Dei net zo vrolijk, optimistisch, opgewekt en aantrekkelijk als zij Niet dat Guadalupe een speciale gave had om te overtuigen, of dat ze een buitengewoon redenaar was. Niets

daarvan. Wat er aan de hand was, was dat ze vertrouwen en zekerheid uitstraalde, en wat ze met zo'n eenvoud zei, had een echte impact Bijna zonder het te beseffen, sprak ik met een grote intimiteit en oprechtheid met haar.”

Zoals de apostel Johannes aan de eerste christenen had geschreven: “Wij schrijven deze dingen opdat onze vreugde volkomen zij”. In het leven van Guadalupe’ was de kern van vriendschap en apostolaat, het doorgeven van een diepe christelijke vreugde, die voortkwam uit de overtuiging dat God onze Vader is.

Guadalupe is er een voorbeeld van dat het voor christenen die hun geloof ten volle trachten te beleven, onmogelijk wordt een onderscheid te maken tussen een echte vriend en een apostel zijn; tussen het meedelen van vreugde en het doorgeven van het geloof.

Want zoals de Prelaat van het Opus Dei zegt [1]: “Vriendschap is van nature apostolaat; het wezen van vriendschap is een dialoog waarin wij licht geven en ontvangen. In een vriendschap worden plannen gesmeed doordat we nieuwe horizonden voor elkaar openen. In een vriendschap verheugen wij ons over het goede en steunen wij elkaar in de moeilijkheden; wij genieten van elkaars gezelschap, want God wil dat wij gelukkig zijn.”

[1] (Brief Fernando Ocáriz, 9 januari 2018, nr. 14).

John Wauck

pdf | Document automatisch
aangemaakt door [https://
dev.opusdei.org/nl-nl/article/de-zalige-
guadalupe-ortiz-een-goede-vriendin/](https://dev.opusdei.org/nl-nl/article/de-zalige-guadalupe-ortiz-een-goede-vriendin/)
(6-8-2025)